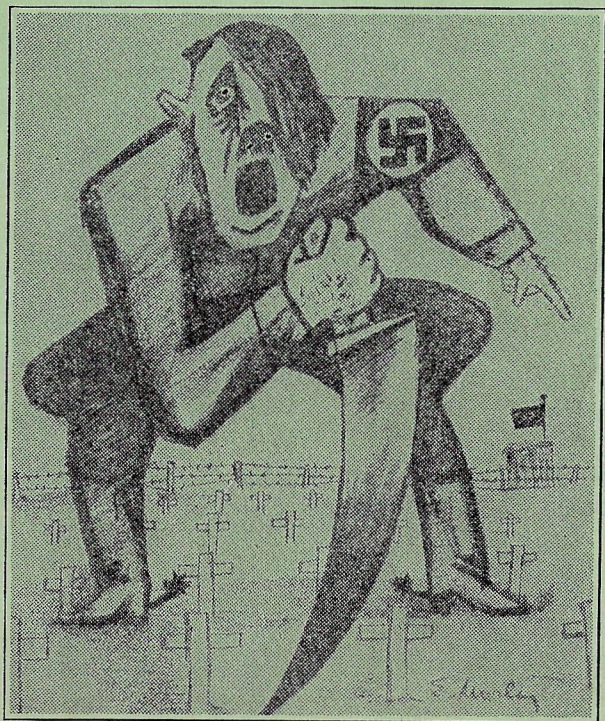


П. ЛИСЕЦЬ

ГІТЛЕР

Головний Ворог
Українського Народу



В похід на Україну...

ГІТЛЕР



**Головний Ворог
Українського
Народу**



Накладом
Товариства Допомоги Визвольному Рухові
на Західній Україні
Вінніпег, Ман. 1939 р.



Гітлер Хоче Україну, Щоб Ограбити

Українські землі вже з давен-давна приваблювали своїм багатством і красою усяких гнобителів народу та грабіжників. По черзі грабили українські землі і народ турецькі султани і татарські хани, російські імперіалісти і польська шляхта.

Про ті часи під'яремної і поневоленої України згадує Тарас Шевченко, бунтар поневоленого українського народу, такими словами:

...скрізь по славній Україні
Людей у ярма запрягли
Пани лукаві...
...Орють лихо,
Лихом засівають...

З особливою ненавистю і пожадливістю дивилися на Україну в минулому, дивляться на неї і тепер німецькі і польські гнобителі, імперіалістичні хижаки. Вони мріяли в минулому, мріють і тепер, як би то проковтнути українські землі з їхнім велетенським багатством і незлічними скарбами. Цілими сторіччями провадилися війни на українських землях за ті багатства, море крові пролив народ в обороні своєї батьківської землі.

І все ще спокою не має. Грізною навалою сунуться знову німецькі полчища на українські землі, щоб ограбити їх, сплюндрувати...

З того часу, як німецькі фашисти за проводом Гітлера захопили владу і запанували над німецьким народом, справа загарбання українських земель не сходить з програми дій цих воєнних паліїв.

У своїй книжці "Майн кампф" (Моя боротьба) Гітлер пише, що здобуття сходу на кошт Радянського Союзу і його окраїнних земель є історичною konieczністю і центральним завданням закордонної політики Німеччини.

"Ми, каже Гітлер, спинили похід германців на південь і схід Європи, а скерували наш зір на окраїнні землі на Сході"...

Про те, які саме "окраїнні" землі на Сході має Гітлер на увазі, він заговорив на конгресі фашистської партії 1936 року в Нюренберзі. Гітлер сказав тоді відкрито, що Німеччина потребує Україну, Урал, Сибір. І до захоплення цих "окраїнних" земель, а в першу чергу до захоплення України готується Гітлер вже від перших днів свого панування.

Як усюди у своїй загарбницькій політиці, так і тут Гітлер іде двома шляхами:

1. Пру допомозі найчорнішої реакції створює і підтримує такі політичні партії, угруповання й організації, що підкорюються наказам і настановам Берліну, та терором і розбоям стають пострахом мирного населення.

2. Якщо вже населення стероризоване гітле-

рівськими бандами внутрі країни, назріває час для втручення зовнішніх сил. Тоді Гітлер починає різними шляхами діяти ззовні. Втручується у внутрішні справи країни і народу, підготовляє збройний напад ззовні.

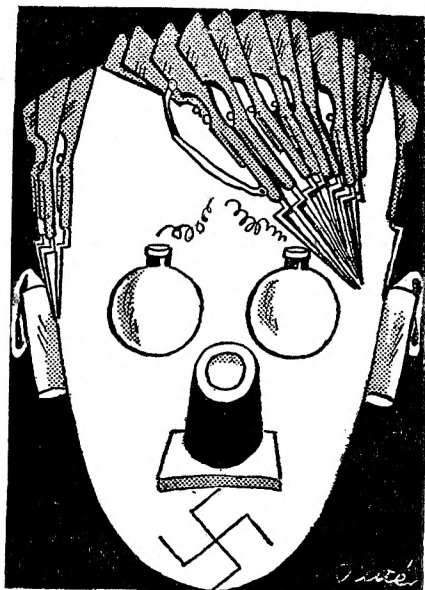
Так було з захопленням Рейнської і Саарської областей, так було з прилученням Австрії і Судетської країни до Німеччини, так було з розчленуванням Чехословаччини.

А зараз ті самі сили реакції і фашизму, що діяли у тих країнах, допомагають Гітлерові збройною силою дістатися на українські землі, щоб уярмити народ, а Україну перетворити на німецьку колонію.

На Рейнську і Саарську область, до Австрії та Судетської країни Гітлер промощував собі шлях фальшивими гаслами і криком, що йде “визволяти” німців і приєднувати їх до матірнього пня — до Німеччини. Нападати на українські землі під тими самими гаслами не доводиться, бо там немає аж стільки німецького населення, за яке Гітлер міг би вчепитися. Немає достатнього числа німців на українських землях, зате є досить українців. І Гітлер, як той лис, підкрадаючись до курей, прокидається “приятелем” українського народу, вдає “визволителя” українських земель. Мовляв, створюю вам “самостійну і соборну” Україну.

Чи можна повірити, що Гітлер визволить український народ під Польщею і Румунією, коли цей самий Гітлер перетворив ще недавно вільну і демократичну Німеччину у країну тю-

рем і концентраційних таборів? Ні, не можна повірити!



Гітлер зложений з воєнного знаряддя

Чи можна повірити, що Гітлер створить “незалежну і соборну” Україну для народу, коли він віддав у найгіршу неволю не лише саму Німеччину, але й загарбані ним в останніх часах країни, як Саарську область, Надренцину, Австрію, Судетську країну? Ні, не можна повірити! П’ять тисяч німецьких мільйонерів володарює сьогодні цією “великою” Німеччиною. Тисени, Крупи й сотки інших фабрикантів і бан-

кірів витягують жили з мільйонних мас трудящого народу Німеччини.

Отже не “визволяти” українські землі йде Гітлер, а йде на них з тим наміром, щоб ограбити країну, уярмити народ. Зрештою, Гітлер не перший, що сягає своїми пазурами по українські землі і їх трудовий народ. Були й перед ним йому подібні “спасителі”...

Були Биті і Будуть Биті

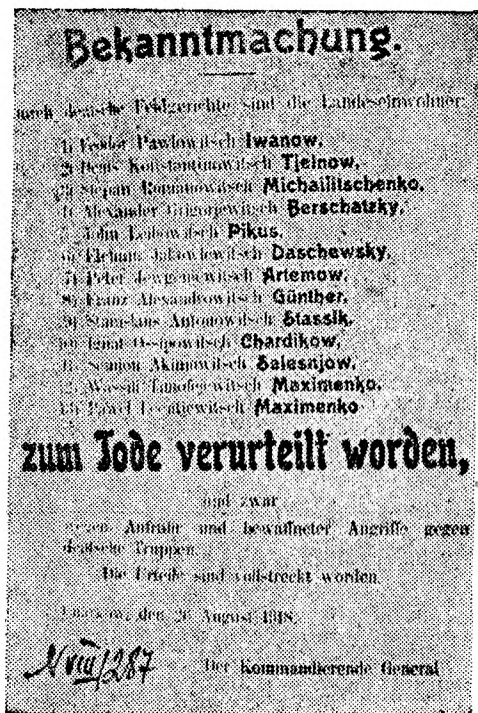
Забігали і в минулому предки німецьких загарбників на родючі і привабливі землі українського, білоруського і російського народів, але завжди розбійницькі походи їхні кінчалися невдачею. Пробували вони захопити руські землі за часів Київської Русі в X і XI сторіччях, але за кожним разом були розбиті.

Предки гітлерівських розбійників повинні ще пам'ятати славне “Льодове побоєвище” в 1242 році на льоду Чудського озера, на якому вони були вибиті до одного. Або роки визвольних боїв українського трудового народу проти польської шляхти в історичні роки 1648-1654! Наймлені німецькі розбійницькі полки разом з військом польської шляхти були розгромлені, стерті з лиця землі.

А коли й ті роки нищівного удару по своїх предках забули гітлерівські полчища, вони повинні пам'ятати ще рік 1918, коли фельдмаршал Гінденбург виправляв 300-тисячну німецьку армію на Україну, щоб здобути її залізом і кров'ю. Вогнем палала тоді уся Україна, кров'ю

стікала чорна, родюча земля її. А по деревах уздовж шляхів, по селах і містах України погойдувалися тіла повислих українських робітників і селян. Жахливі часи, жорстокі.

Так, глибоко у пам'яті народу заховалися



Фотознимка з повідомлення німецького воєнного суду в місті на Україні про смертний присуд 13 чоловіка у серпні 1918 р. Цей воєнний вирок смерті був проголошений по усьому місті такими плакатами. На ньому виписані 13 імен і прізвищ засуджених на смерть людей.

спогади з тих жорстоких дій німецької вояччини на українській землі.

А все ж таки варто хоч дещо пригадати з тих часів.

...“На весну 1918 року, пише німецький журнал “Рундшав” (8 — 12 1938), вторгнулась німецька армія на Радянську Україну. Народ терпів жорстоко від окупантів. Німці встановили назад кріпацтво. Забрали землю у селян і віддали її поміщикам. Фабрики, заводи перейшли назад в руки фабрикантів, банкірів.

По селах і містах України розгулювали загони карних експедицій. Білогвардійці й інтервенти криваво розплачувалися з робітниками і селянами. Наприклад, у селі Ялтушково німецький карний загін солдатів запалив що-другу хату. 240 мешкальних будинків горіло нараз. А в той же самий час зігнали людей на сільський майдан і на очах усіх повісили 10 селян, закололи багнетами 60 і 70 річних стариків”.

Накази Окупантів

Як тільки увійшли німецькі солдати на українську землю, командири армії видали такий наказ:

“За кожного вбитого або раненого німецького чи польського солдата негайно будуть розстріляні 10 російських солдатів або цивільних людей з населення”.

Наказ той був виконаний у кожному селі, у кожному місті, куди тільки ступив чобіт кайзерівського пацифікатора.



Так “визволяли” німецькі окупанти Україну в 1918 році. Тисячі-тисячі українських селян повисли на своїй рідній землі.

Розповідають очевидці з села Ківшовате, що разом з німецькими окупантами повернув у їхнє село поміщик Бобінський. Куркуль Порайко водив німців по хатах бідняцьких селян. Німці по-звірськи розправлялися з сільською біднотою. **“Садовили їх в діжки, набиті цв'яхами, били батогами. Пограбоване у селян добро відправляли до залізничної станції і відвозили до Німеччини”.**

Цю грабіж і криваву розправу з населенням України 1918 року увіковічнив наш народ у своїх піснях, які співає ще сьогодні по усій країні, щоб знали діти і онуки царювання німецьки окупантів на Україні. Ось уривок одної з багатьох таких пісень з того часу:

**Прийшли німці, вражі люди
На нашу Вкраїну.
Та й принесли із собою
Престрашну руїну.
Закурили димом села,
Та й од їх гармати,
Та не по одному сину
Заплакала мати...**

А скільки усякого добра і багатства нагнали німці тоді в українського народу! Усе брали, що тільки далось взяти: **60 мільйонів пудів збіжжя, 2 мільйони 760 тисяч пудів живого рогатого скоту, 400 мільйонів яєць, велику масу солонини, масла, цукру, манганової руди і т. п.** День і ніч гналися поїзди з України до Німеччини, навантажені ограбленим у народу добром.

Центральний Виконавчий Комітет робітничих і селянських рад України у своєму Маніфесті, виданому 20 квітня 1918 року, так писав про побут німецьких окупантів на Україні:

“Охоронювана німецькими багнетами Центральна рада одверто вже веде свою протинародну політику, розправляючися з робітниками і селянами. Відроджуються найгірші часи миколаївського (царського — П.Л.) режиму. Руйнується не тільки свобода народу, руйнується саме життя його, бо Рада, продавшись німцям, віддає Німеччині хліб, цукор, худобу і всякі продовольчі продукти. Відроджується влада поміщиків. Відновляється влада капіталістів. Відбираються в робітників і селян усі їхні завоювання, знову несуться стогони катованих борців за народну справу, знову заповнюються революціонерами каземати царських тюрем. Кривава Рада разом з пруськими офіцерами і баварськими церберами заковують в кайдани робітників і селян України. Далеко лунає дзвін... надітих на Україну кайданів...”

Але не довго прийшлося німецьким окупантам грабити Україну. Ще того самого року народ України й народи усього Радянського Союзу вигнали німецьких грабіжників поза кордони своєї батьківщини. Кажуть, що історія Німеччини не пам'ятає такої війни, в якій армія її була б так бита і в такому поспіху і безладі тікала, як на Україні 1918 року. Буває, що історія повторюється. Ті самі дії відіграються ще раз, хоч і за інших умов. 20 років минуло з того часу, як окупантська німецька армія була

розторощена на Україні. Сьогодні Гітлер готує нове побоєвище для своєї розбійницької воячини. Хай же знає він і всі ті, що разом з ним прагнуть вливатися кров'ю українського народу, що ця війна буде гробом для Гітлера і фашизму.

Кордонів Радянської України гітлерівським полчищам не переступити!

Німецька армія була бита в минулих роках, вона буде ще дужче бита тепер!

Гітлер Прагне Крові

Розпалюючи нову імперіалістичну війну, хижак фашистської Німеччини готують новий збройний напад на українські землі. Принаджує їх родючий чорнозем, широченні лани, які колись належали поміщикам і куркулям; принаджують їх фабрики і заводи, які раніше належали банкірам, фабрикантам. А тепер усе те є власністю народу.

Про це одверто заговорив Гітлер у своєму "Політичному заповіті", який знаходиться в його книжці "Майн кампф" (Моя боротьба).

...**"Дбайте за те, — говорить Гітлер до фашистів — щоб сила нашого народу мала свою основу не в колоніях, а на ґрунті батьківщини в Європі. Не вважайте ніколи свою державу заобезпечену, якщо на сотки років наперед кожному поколінню з нашого народу не можна буде дати свого власного ґрунту і землі. Не забувайте ніколи, що найсвятіше право на цьому світі — право на землю, яку самому хочеть-**

ся обробляти, і найсвятіша жертва крові, яку проллється за землю”...

Задалеко для Гітлера шукати нових колоній в ширшому світі, бо й ті вже загарбані іншими імперіалістськими хижаками, тому він закликає шукати за колоніями в Європі. Ще й прагне таких великих просторів, які “на сотки років наперед дали б ґрунт і землю поколінням німецького народу”.

Які ж простори має Гітлер на увазі? Він самий дає відповідь на це питання у цій самій книжці “Майн кампф”.

“Якщо ми говоримо сьогодні про нові землі, каже Гітлер, то в першу чергу ми думаємо про Росію і приналежні до неї окраїнні держави”.

Отже, Україна, Урал, Сибір і увесь Радянський Союз — це ті нові землі і ґрунт, які напосілася загарбати гітлерівська Німеччина.

Напрошується питання: Невже ж у Німеччині так мало землі, що народ не має на чому вижити і тому потрібно загарбувати нові землі від інших народів? Чи Німеччина така бідна, що не може забезпечити життя на сто років поколінню німецького народу?

Ні одне, ні друге. У Німеччині є досить землі, лише вона в руках поміщиків і куркулів. У Німеччині є дуже багато фабрик і заводів, є біля чого працювати і з чого жити, так усі ті фабрики і заводи в руках багатіїв. Німеччина багата країна, лише усе багатство її є властивістю п'ятитисячі мільйонерів, а народ не має жодного права до усіх тих земних скарбів у

своїй країні. На тисячі-тисячі років було б з чого вижити народові в Німеччині, якщо б він самий розпоряджався країною і користувався її багатством.

І ще одно треба сказати. Що й не для німецького народу збирається Гітлер загарбати Україну, її фабрики і заводи, — а для тих самих поміщиків, фабрикантів і банкірів, які вже поробили себе володарями у Німеччині, ограблюючи майно і силу в німецького народу.

Щоб обґрунтувати загарбування чужих країн, гітлерівська пропаганда створила навіть свою “ідеологію”, свою власну нацистську історію, яка спирається на брехні, глупоті та фальсифікації.

...Спочатку, кажуть гітлерівські фальшивники історії, панував германський елемент в Росії над маловартним слов'янством... Від століть кормила Росія з того германського зародку свої керівні верстви... Але цей зародок, жаліється Гітлер, треба вважати сьогодні майже за знищений, на те місце прийшли євреї. І вигублені, знищені германці повинні назад зайняти свої стародавні права у творенні держави, бо саме слов'янство, ця маловартісна раса, не має жодних здатностей творити державу. Високорасиста Німеччина мусить вступити у свої функції, яка в історії дуже часто була покликана панувати над іншими...

Справа ясна. Високорасиста гітлерівська Німеччина готується до збройного нападу на українські землі, щоб запанувати над україн-

ським народом, над “маловартісною расою” і царювати на українських землях.

План Нападу Готовий

План нападу на українські землі готовий, лише виконати його важко. А важко тому, бо Україна — не Австрія і навіть не Чехословаччина, які без вистрілу і одної кулі загарбав Гітлер. Кордони Радянської України одягнені в бетон і сталь. Над ними чуйно вартує армія народу. Країну готові боронити мільйонні трудящі маси не лише самої Радянської України, але десятки мільйонів народу усього Радянського Союзу.

Та й дістатися до кордонів Радянської України не легка справа. Німеччина не межує з нею, не дотикає ніде до кордонів Радянського Союзу. Одинокий шлях воєнного походу німецьких полчищ на Радянську Україну — це Західна Україна, яка знаходиться в окупації Польщі.

Француз Каміль Волльо розглядає в журналі “Меркір де Франсе”, по якому шляху йтиме німецька армія на Україну. Обговорюючи ті шляхи воєнних походів армій шведського короля Карла XII і Наполеона, якими вони йшли на Москву через Білорусь на лінії Вітебськ-Минськ, Волльо твердить, що зараз є багато догідніший шлях для німецької армії у її поході на Україну.

“Це той шлях, пише Волльо, про який не думав ані Карло, ані Наполеон. Це — рівнина Волині та Поділля, рівнина степова, суха, що з

погляду природних умов дає змогу розгорнути широко наступ на український чорнозем і мінеральні скарби. Коли одного дня німці матимуть вільні руки, вони виберуть тільки цей шлях, а не через Білорусь”...

Усе вказує на те, що шлях цей — Волинь і Поділля, — Гітлер вибрав для переправи німецької армії на Україну. Ходить лише про те, щоб мати вільні руки і вільний та надійний терен, по якому наступатиме німецька армія.

Ще до Мюнхенської угоди, демократична Чехословаччина була на перешкоді гітлерівських планів просунутися якнайдалі на південь і схід Європи. Чехословаччину беріг пакт взаємної допомоги, який вона заключила з Францією і Радянським Союзом. Тому й Гітлер не важився нападати на Чехословаччину так довго, як довго готові були обороняти її Франція і Радянський Союз. Аж угодою найскандальнішої зради, яку поповнено на Чехословаччині в Мюнхені, уряди Франції і Англії визнали за Гітлером право розібрати Чехословаччину, загартувати у неї її північно-західну частину, так звану Судетську країну і прилучити до Німеччини.

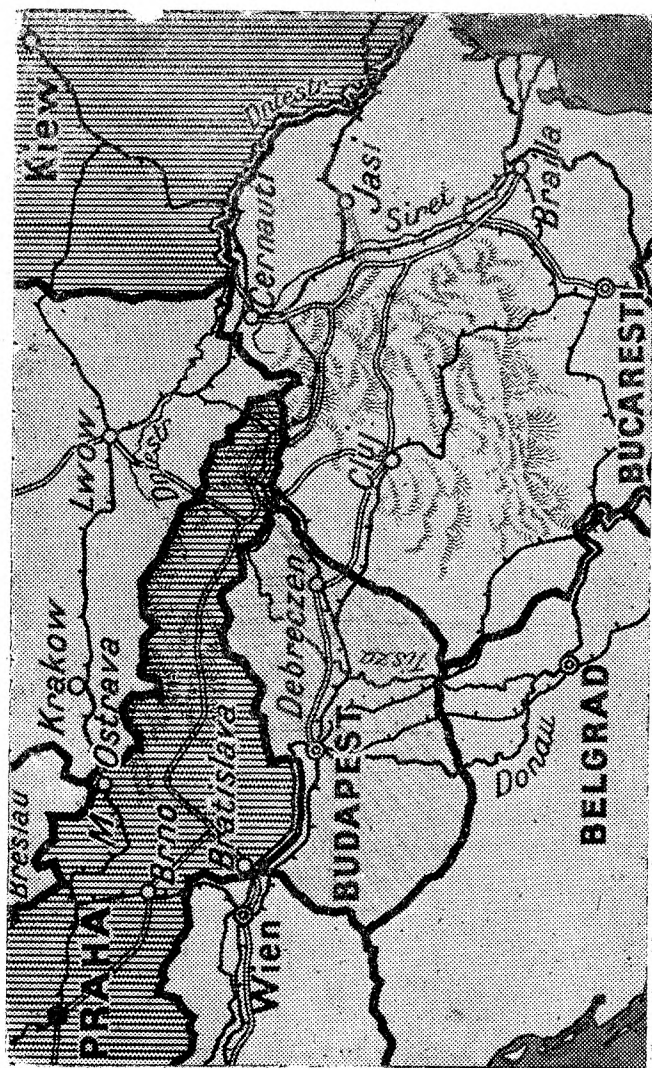
Одинокий Радянський Союз полишився вірним підписаній угоді боронити Чехословаччину, але й ту оборону відкинув уряд Чехословаччини під натиском урядів Англії, Франції, Німеччини й Італії.

Розчленування Чехословаччини допомогло Гітлерові проникнути в країни середньої Європи і на Балкани, відкрило вільний шлях на схід

Європи. Уряди Польщі і Угорщини, які по Мюнхенській угоді собі кинулися на безборонну Чехословаччину, загарбуючи у неї шмат землі, спостерегли, що після Чехословаччини вони приходять на чергу і їх готова зустрінути така сама доля, що й Чехословаччину. Тому й вони поставили домагання перед фашистськими урядами Німеччини й Італії, щоб встановити спільні кордони Польщі і Угорщини коштом Підкарпатської Русі.

Карпатська Україна

Підкарпатська Русь, або як її тепер називають Карпатська Україна — це найдалі висушена на південний схід частина Чехословацької республіки. Вона клином врізується між Польщу й Угорщину і відмежовує їх від себе. Маючи спільні кордони з Угорщиною, Польща вважала б себе заобезпеченою бодай з півдня від нападу німецької армії. Спільні кордони з Польщею були б корисні так само для Угорщини, бо вони не дали б Гітлерові проникнути у Придунайські країни і загородили б шлях йому на Балканські країни, куди вже своїми впливами сягає фашистська Італія. Тому й уряд Італії приєднався до вимог спільних кордонів Польщі і Угорщини. Але й для гітлерівського уряду Німеччини набрала великого значення Карпатська Україна у загарбницьких планах. Карпатська Україна під протекторатом Німеччини означає остаточне викінчення шляху до Радянської України.



Темно зарисована — Карпатська Україна (зліва)

Як бачимо, то в Карпатській Україні виступили відкрито з загарбницькими вимогами уряди Німеччини, Польщі і Угорщини. Здавалося, що Карпатська Україна стане кісткою спорів і незгод між фашистськими грабіжниками. Але з цього клопотливого становища вивів агресорів український уряд священика Волошина у Карпатській Україні, який вдався до Гітлера і Муссоліні, щоб вони вирішували долю Карпатської України, а не народ. Вони й вирішили так, як виходило для них вигідніше.

2 листопада 1938 року у Відні вони погодилися коштом Карпатської України в той спосіб, що низовинну її частину, урожайну долину над рікою Тисою, з містами Ужгород, Мукачево, Берегово і іншими віддали Угорщині, а гористу частину, верховинну, полишили автономною країною під протекторатом Німеччини.

П. Мислівець, чеський журналіст, обговорюючи наслідки віденського присуду для Закарпаття, пише так:

...“Найбільше потерпіла від Віденського присуду східна частина Чехословацької республіки — Підкарпатська Русь. Ця нещасна країна є буквально розірвана, і то в такий спосіб, що усі великі міста — Ужгород, Мукачево, Берегово, — усі низовинні землі, що розстелилися долинами, віддані Угорщині. При Чехословаччині полишилася так звана Верховина, височина Карпатських гір, яка не має жодного сполучення з іншими частинами Чехословаччини, ограблена від своїх господарських цен-

трів, не має жодної можливості існувати самостійно.

Розірвання Підкарпатської Русі, пише далі Мислівець, є одною частиною з тих, що найбільше потерпіли від Віденського присуду... А коли взяти ще на увагу, що Верховина вже дотепер, хоч умови прожитку були ліпші, була країною голоду, то можемо вже собі змалювати, як ця сама Верховина буде виглядати сьогодні, коли від неї загарбано господарські центри, відрізано від неї низовини, які постачали їжу, а до того й відгороджено від решти Чехословаччини”.

Яка доля чекає ту частину Закарпаття, яку Гітлер віддав Мадярщині? Нічого вже не згадуючи про те, що народ тієї частини Закарпаття втратив усі демократичні права і громадянські вольності, якими користувався тоді, як був при Чехословаччині, він потерпить ще більше економічно. Ужгород і Мукачево, ці два великі міста Закарпаття, були аж до 1918 року під пануванням Угорщини. І в той час вони в нічому не відрізнялися від більших злидених сіл Закарпаття.

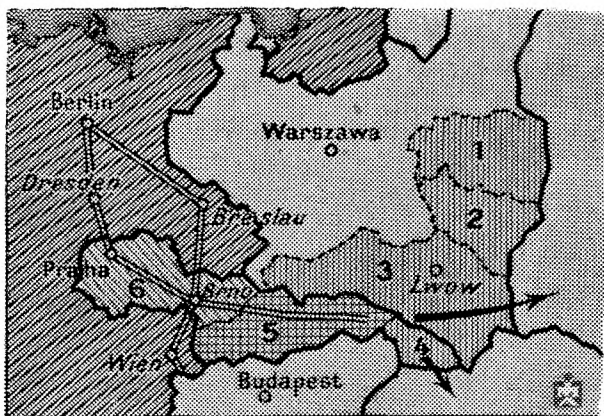
З того ж часу, як Закарпаття стало складовою частиною Чехословацької республіки, Ужгород і Мукачево стали господарськими, культурними і національними центрами країни. З недавніх ще сіл вони перетворилися на модерні міста з новими будинками, розвинутою культурою. А тепер, після прилучення їх до Угорщини, вони затратять своє важливе значення,

яке мали дотепер, і повернуть до свого давнього стану, який був у них до 1918 року.

Карпатська Україна – сухопутний Гібралтар для Німеччини

Польська газета “Слово Народове”, обговорюючи рішення фашистських арбітрів у Відні в справі Карпатської України, пише:

“Факт, що Мадярщині віддано Ужгород і Мукачево, головну залізничну лінію і долину над Тисою, доказує, що Німеччина готова була заплатити Італії (а в другому Угорщині) дуже високу ціну, щоб тільки зберегти Карпатську Україну. Видно, ця мала країна відіграє важливу роль в німецьких планах, видно, країна ця має бути сухопутним Гібралтаром, як уже й названо її.”



Картина унагляднює шляхи з гітлерівської Німеччини через Карпатську Україну

І справді, Карпатська Україна відкриває шлях Німеччині до угорської пшениці, до болгарських продуктів для годування худоби і, врешті, так дуже потрібної Німеччині, до румунської нафти.

Герінг, німецький міністр повітряного флоту, заявив в одній із своїх промов, що **“без Румунії не можемо почати жодної воєнної кампанії”**... Нафта ця потрібна для німецької моторизованої армії.

Маючи Карпатську Україну у своїх руках, гітлерівська пропаганда і впливи можуть легше проникати також до Польщі і Угорщини, які фашистська Німеччина так само хоче підкорити своїй волі.

Як видно, то Карпатська Україна — це справді сухопутний Гібралтар для Німеччини, яким вона готова розсилати свої розбійницькі полчища для нападу на південні і східні країни Європи та промощувати собі шлях до вторгнення на землі Радянської України.

Одно лише стоїть на перешкоді Гітлерові у виконанні його загарбницьких планів просуватися далі і далі на Схід. Це вартовий кордонів Радянської України. Зіркий сторож усього Радянського Союзу. Це Червона Армія, що не порушною стіною бетону і сталі загородила шлях гітлерівським розбійникам ступити фашистським чоботом на чорнозем України.

Про це знає Гітлер, про це знають і його прибічники. Тому й заміри гітлерівської Німеччини скеровані особливо тепер на західноукраїнські землі, які знаходяться в окупації

Польщі, а так само й проти самої Польщі.

Як довго незалежна й озброєна Чехословаччина була ціла, територіально непорушна, тобто до Мюнхенської угоди, вона становила одночасно й охорону для Польщі з півдня на кордоні Карпатських гір. Розчленування Чехословаччини уможливило Німеччині оточити Польщу і з півдня, наблизило до четвертого розбору Польщі.

Так само, як донедавна Чехословаччина стояла на перешкоді гітлерівських планів проникнути у південні і східні країни Європи, щоб мати відкритий шлях для збройного нападу німецької армії на Радянську Україну на південному фронті, так само й Польща сьогодні стала впоперек дороги гітлерівській Німеччині для збройного нападу на Радянську Україну на західному фронті. Для переправи німецької армії на Радянську Україну потрібно Гітлерові посушливої рівнини, потрібно Поділля і Волині, що тягнуться на сотки миль уздовж кордонів Західної України з Радянською Україною.

Гітлерівська пропаганда у повному ході

Кампанія за так званою “самостійною і соборною” Україною в повному ході, План гітлерівської пропаганди опрацьований Геббельсом в Берліні. На виконання воєнного плану Німеччини, гітлерівський уряд кинув усі засоби і сили, мільйони німецьких марок покотилися в горлянки фашистських крикунів і газетних розбишак пера.

У цій розгнuzданій кампанії, Карпатська Україна призначена відограти найголовнішу роль. Німецький генерал Гавсгофер, військовий співробітник Рудольфа Геса, помістив статтю в журналі “Геополітік”, у якій твердить, що “Карпатська Україна — це новий Піємонт і ембріо (зародок) одної великої держави, окремої держави, якої володарем і споживачем усіх користей була б Німеччина.

“Національне почування, пише генерал Гавсгофер, розвивається в Карпатській Україні. населення бажає з'єднання усіх українців в Польщі, Румунії і Росії...”

Щоб допомогти фашистській Німеччині далі розвивати ті “національні почування” для гітлерівської “соборної і самостійної” України, уряд Карпатської України видав декрет 28 жовтня 1938 року, щоб **органи безпеки негайно постаралися про закриття партійних приміщень та про конфіскачу актів і майна народних і антифашистських організацій.**

А в маніфесті так званої Першої української центральної ради Карпатської України з 21 жовтня 1938 року подано 20 різних домагань і настанов, а між ними такого змісту 10 точка:

“Вимагаємо співпраці з Німеччиною в господарській і закордонній політиці і на кожному полі...”

І справді, фашистський уряд Німеччини докладає усіх старань, щоб на Карпатській Україні встановити такий уряд, який би насліпо виконував накази Берліну, як виконував їх уряд бувшого гетьмана П. Скоропадського на Радян-

ській Україні в 1918 році, в часі німецької окупації. До того, як видно, готується німецький уряд тепер. Він вже день-у-день висилає російських білогвардійців і українських фашистських штурмовиків з Німеччини на Карпатську Україну, які мають діяти за наказами Берліну. Злітаються сюди українські гітлерівські агенти з різних закутин іміграції з усього світа. Гітлерівська Німеччина затоплює Карпатську Україну загонами гестапо (таємною поліцією), при допомозі якої готується володіти країною та гнобити народ.

Одинокий спротив проти фашизації країни ставить народ Карпатської України і народи усієї Чехословаччини. Твориться й тут широкий народний фронт проти гітлерівських наїзників на цю ограблену з землі і волі країну.

Закарпаття для закарпатського народу! Повну свободу народам! Хліб і працю кожному! Братське співжиття з чеським і словацьким народами!

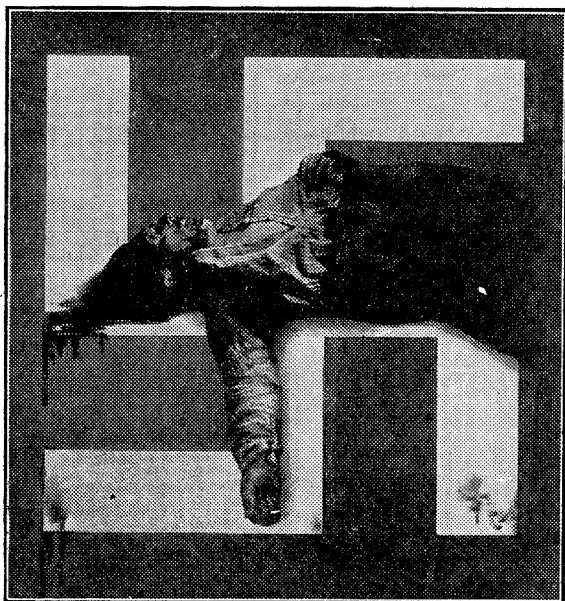
Під такими кличами народ єднає свої сили для рішального бою з найлютішим своїм ворогом. У цій боротьбі він знаходить належну підтримку у чеського і словацького народів по усій країні.

Хуст на Карпатській Україні

Хуст — невеличке містечко. До розбору Чехословаччини мало хто знав про нього, а ще менше чув. Не те сьогодні. Хуст є stolичне містечко Карпатської України. Тут най-

перше осівся німецький консулат, має свій осередок в Хусті спеціальна німецька комісія на чолі з інженером Рудігером, є військова комісія, що складається з кількох сотень воєнних експертів. В Хусті є й український уряд, у проводі якого є священик А. Волошин.

Хуст став тепер головним центром скаженої кампанії проти Радянської України і народу. Тут виробляються плани німецькими фашистськими експертами, як терором і розбоєм підкорювати український народ і дістати його для гітлерівських загарбницьких планів, як під-



Гітлерівські банди розп'яли Німеччину, тепер розпинають Карпатську Україну

міновувати Польщу і Румунію, щоб влегшити розгромлення їх і розгромлення українських земель і поневолення народу.

**Хуст став збіговищем фашистських про-
вокаторів, шпигунів, розбійників.** Тут є осин-
не гніздо української фашистської зграї, про-
дажніх душ і торгашів, що за гроші допома-
гають розпинати і Карпатську Україну і Західну
Україну.

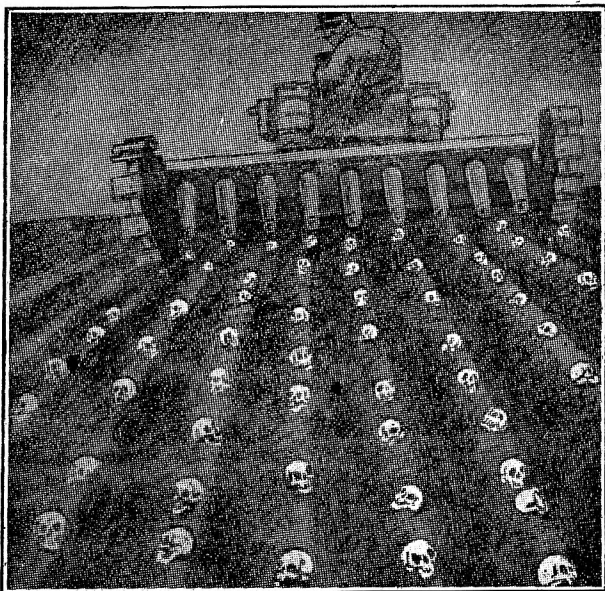
**“У Празі, як пише газета “Дойче фольксцей-
тунг”, заходами німецького уряду створено ор-
ганізацію, яка займається гітлерівською пропа-
гандою на українській мові між українським на-
селенням на західноукраїнських землях і на імі-
грації. Набули вже й друкарню “Задруга” для
розповсюдження друкованого пропагандист-
ського матеріалу німецьких фашистів. Керів-
ником гітлерівської української організації в
Празі є білогвардієць князь Разумовський, був-
ший поміщик і погромник, контрреволюціонер”.**

Кореспондент лондонської газети мав ін-
терв'ю з цим князем Разумовським, пише “Дой-
че фольксцейтунг”. Князь цей говорив, що вже
організується **“українська національна армія”**,
та готується до походу на українські землі.
“Будемо битися!” — хвальковато погрожував
Разумовський.

В Хусті і Празі працюють сотки гітлерів-
ських кореспондентів, яких завданням є пропа-
гувати “соборну” Україну під протекторатом
Гітлера. Розсилаються по різних націоналістич-
них газетах статті і мапи для цієї гітлерівської
“соборної” України, у статтях звеличують Гіт-

лера, як спасителя і визволителя України. З Хуст і Праги надсилають готові вже статті і “новинки” до українських націоналістичних газет в Канаді і Сполучених Штатах Америки, складені фашистськими кореспондентами.

По Карпатській Україні розгулюють вже озброєні гітлерівські банди, які є призначені для “спеціальної місії і вжитку”. Уряд Карпатської України, як пише газета “Л’Ордре”, не має навіть права арештувати членів цієї збройної банди, яка розбоєм і терором непокоїть населення країни. Ця сама банда призначена виконувати певні доручення гітлерівських володарів на Західній Україні.



З чим вибирається Гітлер на українські землі.

Зах. Україна - Терен Війни

Західна Україна, за планами Гітлера, повинна стати воєнною базою у завтрашній війні проти Радянської України. Тут будуть зберігатися резервні сили німецької армії, модерня зброя, воєнне устаткування. Із Західної України вилітатимуть фашистські бомбовози з розривними бомбами і отруйними газами на Україну, щоб спалювати міста і села, витроювати український народ, розривати на кусні живе тіло жінок і дітей.

Західна Україна, за планами Гітлера, повинна допомогти уярмити Радянську Україну і її народ та розчленувати Польщу. Значить, гітлерівській Німеччині потрібно за усяку ціну дістати Західну Україну у свої руки так, як дісталася йому Карпатська Україна. Тому й Гітлер виступив в останніх часах з одвертою офертою створити “самостійну і соборну” велику Україну...

Найжорстокіший злочинець, якого криваві дії перевищують усі дотеперішні злочини найбільших кримінальних злочинців світу, береться “визволяти” український народ і його країни. Чи можна більше придумати щось божевільного? А прецінь знаходяться між українським народом виродки, на думку яких ще замало вороги наточили живої крові з українського народу. Тому й вони усіма силами намагаються відкрити та прочистити шлях гітлерівським розбійникам на Західну Україну, щоб провести їх на родючі землі Радянської України.

Пригадуються слова остороги бунтаря і борця за волю українського народу, поета Тараса Шевченка, який у своїй поемі “Сон” написав про таких виродків ось як:

“А той нишком у куточку
Гострить ніж на брата.
А той, тихий та тверезий,
Богобоязливий,
Як кішечка підкрадеться,
Вижде нещасливий
У тебе час, та й запустить
Пазорі в печінки, —
І не благай...”

Й усі ті, що промощують шлях гітлерівській Німеччині вторгнути на українські землі, допомагають найлютішому ворогові кішечкою підкрастися туди, щоб запустив свої драпіжні пазури у печінки українського народу.

Визвольна боротьба на Зах. Україні

Не називаючи поіменно ні боротьбою за автономію, ні боротьбою за самовизначення, народ на українських землях під Польщею і Румунією зводив завзяту боротьбу з окупантами. Це була й є боротьба за щоденні життєві потреби і вимоги, боротьба за демократичні права та громадянські вольності.

У цій боротьбі українського народу завжди відігравали важливу роль ті самі сили, з якими, особливо в теперішніх часах, зустрічається народ у кожній країні. Це сили найчорнішої реакції, найжорстокішого визиску, неволі і гнету, си-

ли, що ведуть до лютої влади фашизму, до розпалювання збройних сутичок та імперіалістських, загарбницьких воєн.

І тут треба сказати, що ці самі сили реакції та фашизму діють на українських землях, вони діють об'єднано з польською реакцією і фашизмом. Найменший вияв визвольної боротьби українського народу, що прагне хліба, землі і волі, криваво здавлюють спільними силами. Чи то боротьба проти масових екзекуцій селян-



Б'ється народ з драпіжним орлом Польщі.

ського майна, проти ліцитації мешкальних будинків і землі, чи страйкова боротьба селян за більший сніп збіжжя, чи більшу копицю сіна на поміщицьких ланах, за вищі ціни на сільсько-господарські продукти — українська реакція й українські фашисти допомагали і допомагають польській і румунській владам жорстоко розправлятися з борцями народу.

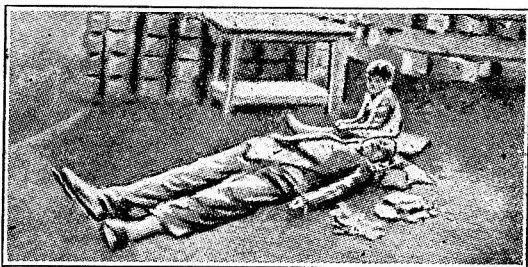
А скільки українських культурно-освітніх народних установ і організацій, таких, як Просвіта, Рідна Школа, Луги, Соколи, кооперативи закрила польська влада на доноси й домагання українських фашистів лише тому, що у зарядах цих установ чи товариств були свідомі українські селяни, робітники? Тисячі читалень Просвіти та інших народних установ закрито з тієї причини.

Думали вороги, що із закриттям тих культурно-освітніх установ і організацій та з припиненням їхньої діяльності, закриють і припинять визвольну боротьбу народу за хліб і землю, за волю і мир.

І як же вони помилилися!

А криваві пацифікації, що стільки мук та страждань завдали українському народові на його рідній землі! Чи не українські фашисти з табору ОУН прямими і непрямыми доносами, скрито і явно (через свою пресу) закликали у те чи те село польську поліцію для пацифікування українських селян? Так, це вони робили.

А скільки народних українських діячів, таких як М. Білецький із села Двірці, повіт Жовква, замордували та поранили українські фаши-



М. Білецький замордований фашистами

сти, члени ОУН (Організація Українських Націоналістів)? А вбивали і замучували вони народних діячів за те тільки, що вони чесно і послідовно боролися за права народу. Тисячі прикладів можна навести, які говорять крикущими фактами про те, як українські фашисти в спілці з польською реакцією і фашизмом жорстоко мстилися на своєму власному народові за його визвольну боротьбу, за боротьбу за хліб і землю, за національну свободу.

Українські фашисти мордують народних діячів на Західній Україні

До вінніпегського Товариства допомоги визвольному рухові на Західній Україні наспів лист від політичного в'язня, якого тюремна влада Польщі пустила на "волю" докінчувати рештки своїх полічених днів життя. Листа подаємо дослівно:

"Коли я виходив з тюрми на "волю", думав, що тут трохи підлікую своє підірване здоров'я. Так що ж? Не довелося довго побути в своїх

рідних сторонах. Прийшов наказ від повітового староства, що до того то дня й години мушу вибратися з прикордонної смуги, на території якої знаходиться наше село. Наказ прийшов з погрозою, що коли не виберуся з рідних сторін поза прикордонну смугу, посадять мене до тюрми, або до Берези Картузької. Що ж мав я робити? Взяв клунок на плечі, попрощався з ріднею і найближчими знайомими, подався в дорогу, тиняючися по-під чужі плоти і пороги, шукаючи захисту в добрих людей. І так поволі доблукався до Львова, де маю найбільше знайомих і товаришів з минувшини.

Перебуваючи короткий час в рідному селі, я змушений був критися перед різними фашистськими бандами, а найбільше перед українськими фашистськими бандами, які називають себе Організація Українських Націоналістів (ОУН). Вони найбільше чигають на життя усіх таких, як я, що дійсно ведуть боротьбу за соціальне й національне визволення Західної України. Ці самі українські фашисти також стали офіціальним кублом шпигунів польської дефензиви (політичної поліції) і вони також на спілку з польською поліцією вимордовують свідомих українських селян.

Нещодавно ці ОУН-івські бандити застрілили Труща з села Гайворонка, повіту Підгайці. Цей морд доконаний на полі, у білий день, з 7 револьверових куль у груди.

В селі Синевідсько Нижнє, повіт Стрий, застрілили вони крізь вікно Крушельницького і

Теодора Школубину. Цей останній оставив жінку і п'ятеро дітей та важко раненого брата, якого теж хотіли застрілити українські фашисти.

На Антона Вовка з Підгаєччини, який був в тюрмі за визвольну боротьбу народу, зроблено два рази замах на його життя. Перший замах на його життя відбувся нападом на його хату бандою українських фашистів. Банда у ночі вломила до сіней і почала виважувати двері. А Вовк вже тоді був розібраний і читав газету. Він зразу зор'єнтувався, що це за люди добуваються до його хати. Він пробував схритися, але впали стріли і револьверові кулі почали влітати до хати крізь вікно, ранивши його сп'ячу матір і сестру. Фашисти далі таки стріляли, ранивши самого А. Вовка. Ранений А. Вовк дістався якось до комори і крізь маленьке вікно висунувся на двір і скрився в городі. Там він і упав безпритовний, бо зістав ранений в голову.

Фашисти вдерлися до хати, здемолювали її і повтікали.

Другий замах зроблено на нього під кінець минулого літа, коли він перед вечером вертав з поля додому. Він доходив до хати через свій город, нараз прискочило до нього двох замаскованих фашистських бандитів і почали в нього стріляти. Чотири кулі прошило правий бік його грудей, але на щастя ані одна не пройшла наскрізь: дві з них застрягли під лопаткою.

Завдяки одному чоловікові, що саме тоді

надвіз з поля снопи, А. Вовк врятувався від смерті. На його крик позбігалися сусіди (фашистські бандити тоді утікли), перевернули снопи з воза, а на віз поклали перину, на перину важко раненого і непритомного вже А. Вовка й відвезли до шпиталю.

Але і в шпиталі не давали йому спокою українські фашисти: вони присилали до нього анонімні листи, погрожуючи йому новим нападом на його життя. Вони писали: **“Шкода твого лікування, бо й так не будеш жити”**.

І він не міг не вірити їхнім погрозам. Він ще трохи підлікувався і при допомозі добрих людей утік ніччю з шпиталю до Тернополя, а з Тернополя до Львова, де ми зараз перебуваємо разом. **“Т”**.

Українські фашисти в Канаді стріляють в робітників

Або ж то лише на Західній Україні фашисти з ОУН полюють на народних діячів і нищать народні культурні установи? І в Канаді є за ними кримінальні злочини. Тільки назва у них тут інша. Там ОУН назвали себе, а в Канаді УНО. (Українське Національне Об'єднання) . Лише букву “О” переставили. А й справді, коли судити по ділах це гітлерівське кубло УНО в Канаді, різниці в ньому немає від старокраєвого ОУН.

Сотки прикладів можна навести, як проводатори УНО діють на шкоду не лише українського, але й усього канадського народу і кра-

їни. Взяти б лише північне Онтеріо, майнерські оселі, де фашистське кубло є постачальником шпигунів, провокаторів і вломників; організатором страйколомства, розбоїв і погромів. Бажаєте прикладів?

Українські фашисти вломилися до церкви в Киркланд Лейк, коли священик відмовився правити панахиду по Коновальцеві; вони організували влом до приміщення православної церкви у Вест Форт Вил'ям, коли парафіяни замкнули приміщення перед ними. Українські фашисти працювали за скебів в ресторані "Чайлдс" в Торонто. Українські фашисти по розбійницькому напали на майнерів і їх жінок в Українському Робітничому Домі в Содборах, коли ті прийшли на віче у своєму власному будинку. Вони побили організатора молоді Союзу Українців Самостійників в Содборах. Українські фашисти з ножами і залізними ломами напали на віче гетьманців в Торонто і покололи багато слухачів. Вони стріляли в українських робітників у Вінніпегу в часі друкування літушок протестних проти Польщі, стріляли в Миколу Душницького, бувшого голову Головної Керуючої Ради Товариства допомоги визвольному рухові на Західній Україні.

Є ще в Канаді друга гітлерівська фашистська організація — це Союз Державників Гетьманців, що прагне повернути назад на

гетьманський престол України відомого кривавого гетьмана П. Скоропадського.

Усі вони пацифікували Західну Україну, щоб з коренем вирвати антифашистський рух і застановити визвольну боротьбу народу. Пацифікували Західну Україну ще й тому, щоб терен цієї країни зробити надійним і безпечним для воєнних загарбницьких планів німецьких і польських імперіалістів, щоб прочистити шлях для збройного походу фашистських розбійників на Радянську Україну.

Про це, зрештою, відкрито визнав бувший львівський воєвода Дунін-Борковський, який сказав між іншим так:

...“Українці задекларували охоту до співпраці і вже дали доказ, голосуючи за бюджетом державним і в декларації попирали усі інші потреби армії”...

Ці слова відносяться до українських послів в польському сеймі, які попирали усі потреби тієї самої польської армії, яку вживав польський уряд для пацифікації українського народу і його осель.

Визнав це й український посол В. Целевич, один з керівників УНДО (Українське Національне Демократичне Об'єднання), який, промовляючи в часі дискусії над бюджетом в польському сеймі, склав заяву, що **“стосунок УНДО до польського уряду лояльний, а стосунок до польської армії беруть уцтиво”...** Цей самий посол ще говорив, що бажанням його і бажанням українського сеймового посольського клу-

бу є, щоб “мільйонні маси були за тією силою Польщі”, яка повинна бути спрямована на розгромлення Радянської України.

Ось чому так важко і з такими великими втратами мусить боротися український народ проти ворогів на своїй власній землі. Бо він бореться на два фронти: проти української угодовщини з польським урядом і українських фашистів, проти польського окупанта і польського фашизму. А вони діють спільно й об'єднано, проти українського народу. До того вони ще мають підтримку від фашистських урядів Німеччини й Італії. Українські фашисти мають велику підтримку в німецьких колах уряду, який підтримує погромницькі фашистські дії на Західній Україні і так само спомагає українських фашистів в Канаді.



Польські окупанти паціфікують українських селян, а українські фашисти допомагають їм у тих погромницьких діях.

Народ Єднає Свої Сили

Може здаватися декому, що народ Західної України безсилий проти наступу фашизму і реакції з усіх сторін і не дасть собі ради у боротьбі з об'єднаними силами ворога. Одначе, такого безвихідного стану немає, вихід з того положення є.

На об'єднання класових сил ворога, народи Західної України, Західної Білорусі і усієї Польщі відповіли об'єднанням усіх сил демократії і мира. Потреба єдності стала вже повсякденною вимогою у кожній боротьбі. Наростає широкий демократичний антифашистський фронт, який починає репрезентувати більшість народу.

Єднає свої сили й український народ, не зважаючи на гострий терор польського уряду, який намагається не допустити до спаяння в одноціле велетенських непоборних сил народу.

По усій Польщі, Західній Україні і Західній Білорусі борються народи за такі негайні домагання:

1. Розпустити цей сейм і перевести загальні і демократичні вибори до сейму і сенату та міських і сільських громадських рад.

2. Зірвати угоду з гітлерівською Німеччиною, а прилучити Польщу до демократичних держав, що обороняють мир і демократію.

3. Передати землю без викупу селянам.

4. Визнати для робітників 40-годинний тиждень праці на усіх підприємствах.

5. Звільнити з тюрем усіх політичних в'язнів і закрити концентраційний табір — Береза Картузька.

Це домагання до польського уряду, за які зводять боротьбу усі народи Польщі. Ці домагання підтримує український народ і бореться за виконання їх. Бо ж які права може дати народові теперішній польський сейм, який складається із самих послів-назначенців урядом, а не з виборних представників народу Польщі? Для того й народи в Польщі розгорнули боротьбу за розв'язання сейму і сенату, за розписанням нових, загальних, демократичних виборів.

Як може зберегти теперішній польський уряд мир, коли він самий зв'язався з найбільшим порушником мира і організатором розбійницьких воєн та збройних нападів? Тому усі народи Польщі поставили домагання до уряду: — Зірвати угоду з гітлерівською Німеччиною і включити Польщу до демократичних країн.

Ясно, з того користатимуть усі народи Польщі, а в тому і український народ.

Те саме стосується і до дальших негайних домагань. Борючись за ці демократичні права, український народ бореться одночасно за національну свободу і громадянські вольності на своїй землі. Боротьбу за землю поєднує з боротьбою проти колонізації і виселювання з прикордонної полоси. Кожне демократичне право, здобуте спільними силами народів в Польщі, полегшує боротьбу за право самому висловитися і вирішити про свою долю і долю своїх земель.

Боротьба на усіх фронтах

Боротьба народу за волю і мир, боротьба пригнобленого народу за національне визволення, це не одна дія боротьби і не один бій на одному фронті. А це довгий ряд боїв за усякими життєвими потребами і вимогами народу. Сюди включається боротьба на економічному і політичному фронтах, сюди включити треба й боротьбу за національну свободу.

Український народ пригноблений Польщею і Румунією не лише економічно і політично, але й національно. Тому й боротьба мусить вестися на усіх фронтах: економічному, політичному та національному. А кожне право, здобуте народом на тому чи тому фронті, тільки допомагає дальшій боротьбі за повне освободження з окупантського ярма.

Боротьба за національну свободу тісно сплітається з боротьбою на економічному чи політичному фронтах, з боротьбою за хліб і землю, за краще життя, за демократичні права та громадянські вольності. Бо й право на національну свободу, право на якнайширше самоуправління, право українського народу самому вирішувати усі справи на території, населеній українським народом — це право є одна з вимог демократії. І право на самовизначення, тобто право на вільне політичне відокремлення гнобленої нації від гноблячої нації, так само є одна з вимог демократії, яка мусить буди підпорядкована загальним інтересам демократії, загальним інтересам народу.

Український Народ Вирішить Свою Долю



Не гітлерівська Німеччина і не фашистська Польща вирішуватимуть долю українських земель і народу. Бо вони вирішили б тільки у свою користь, а не в користь народу.

За українським народом полишається право в демократичних формах самому висловитися і вирішити свою долю і долю своєї країни. Об'

єднаними силами у спільній боротьбі проти лютого ворога він вибере волю, мир і щасливе життя.

Не відмовляючися від того права, і від боротьби за здійснення його, український народ бореться на своїх рідних землях, окупованих Польщею і Румунією та на Карпатській Україні за такі негайні життєві потреби і вимоги:

В ПОЛЬЩІ:

Демократичні і загальні вибори до сейму і сенату.

Земля без викупу селянам.

Негайне припинення терору і пацифікації. Демократичне самоуправління по усій території, населеній українським народом.

Право на існування і свободний розвиток українських шкіл, народних установ і прогресивних партій.

Законна охорона свободи слова, преси і зібрань.

Звільнення усіх політичних в'язнів і закриття концентраційного табору — Береза Картузька

В РУМУНІЇ:

Скасування воєнного стану на Буковині і Бесарабії.

Земля без викупу селянам.

Припинення терору на українських землях. Рівноправність для української мови й право на існування українських шкіл, народних

установ, товариств та прогресивних політичних партій.

Демократичне управління на Буковині і в Бесарабії.

Звільнення усіх політв'язнів з тюрем в Румунії.

НА КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ:

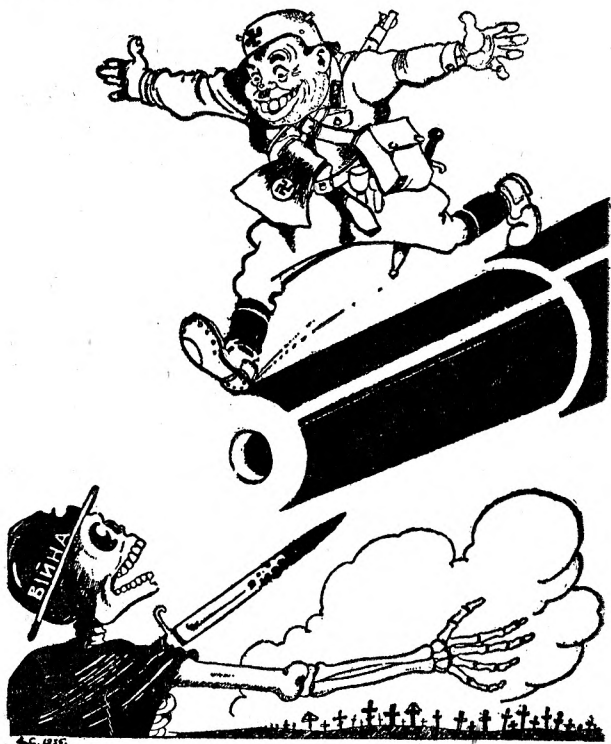
Привернення народів Карпатської України усі демократичні права і громадянські вольності, які він мав в минулому при демократичній Чехословаччині.

Припинення фашизації Карпатської України, проти втручання фашистського уряду Німеччини у господарські і політичні справи Карпатської України.

Право демократичних виборів до усіх державних і громадських установ, полишення народів Карпатської України повну свободу самому розпоряджатися своєю країною.

За здійснення цих життєвих потреб і вимог бореться наш народ на українських землях, які знаходяться в окупації Польщі і Румунії та на Карпатській Україні, яка є поневолена гітлерівською Німеччиною. Цю визвольну боротьбу повинен підтримати увесь український народ Канади, пам'ятаючи, що кожне демократичне право, здобуте народом у боротьбі з окупантами, тільки наближає його до досягнення права самому вирішити свою долю і долю своєї країни, до здобуття повної національної свободи і політичної незалежності.

При тому не треба забувати, що найбільшим і найлютішим ворогом українського народу та його визвольної боротьби за незалежність і соборність українських земель є гітлерівська Німеччина, варварський фашизм, тому проти нього треба змобілізувати усі сили народу і спрямувати усю боротьбу.



Фашистський союзник лютої смерті готується до кривавого жнива на українських землях щоб знову вкрити землю могилами, хрестами.

Українські Землі

Українські землі, взяті разом, займають територію більшу від Німеччини у її сьгоднішніх кордонах. Поверх 700 тисяч квадратних кілометрів рівняється їхня площа, на якій живе поверх 40 мільйонів населення.

До минулої світової війни українські землі входили в склад двох великих держав: Росії і Австро-Угорщини. По світовій імперіалістичній і інтервенційній війнах українські землі попали в окупацію Польщі, Румунії і Чехословаччини.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

У боротьбі з німецькими, польськими і білогвардійськими бандами, які вогнем і мечем нищили країну, народ наш відстояв у боротьбі з ворогами більшу частину українських земель, не дав загарбати їх. У важких боях з ворогом народ не лише оборонив свою батьківщину, але й розбудував, зробив її одною з найкультурніших країн, у якій народ користується усіми багатствами і плодами. Це Радянська Україна, якої володарем є самий український народ.

Радянська Україна займає територію на 500 тисяч квадратних кілометрів, на ній живе поверх 35 мільйонів населення. Це країна з високо-розвинутою промисловістю і сільсько-господарським будівництвом. Українська національна культура у повному розквіті.

ЗАХІДНА УКРАЇНА

У склад Західної України входять ті землі, що розташовані на захід від державних кордонів Радянської України. Величина її дорівнює Угорщині або Болгарії. До Західної України зараховуються такі землі: Галичина з Лемківщиною, Волинь, Полісся й мішані території Холмщина і Підляшшя. Біля 12 мільйонів населення живе на тих землях.

Щоб ближче познайомитись про ті українські землі, згадаємо про них кількома словами.

ГАЛИЧИНА

Країна велика, займає 55,700 квадратних кілометрів землі. Населення має поверх 5½ мільйона. Поділяється вона на гірську область, підгір'я та рівнину. Гірську область становлять Карпати, вкриті лісом — за грабіжницької господарки Польщі дуже винищені. Між лісами подибаються полонини, де випасають худобу, особливо вівці. Підгір'я або Підкарпаття це горбовина, що охоплює площу між рівниною а Карпатськими горами на лінії Перемишль, Самбір, Дрогобич, Стрий, Станиславів, Коломия. На Підгір'ю є просторі долини, поля, ліси. Земля родюча, придатна до управи.

Далі на Схід аж до кордонів Радянської України тягнеться рівнина. Південна частина цієї рівнини називається Поділля.

Поділля, це найбагатша частина Галичини, воно знане ще з старої народної приповідки: “На Поділлю хліб по кілю”. Це родюча рів-

на і плеската височина між ріками Дністер і Бог на півдні, а на півночі межує з Волинню. Річка Збруч, що відділяє Польщу від Радянського Союзу, розділяє Поділля на дві частини: Західне Поділля під Польщею і Східне Поділля, удвоє більше від західного, входить у склад Радянської України.

ВОЛИНЬ

Волинь займає більшу територію, ніж Поділля. Це перехідна країна між Поліссям і Поділлям. Поверхня її рівна, земля родюча. Південна частина Волині, це родючий чорнозем. Населення займається хліборобством. На півночі Волині ґрунт пісковий, вапняковий. Країна вкрита великими лісами, розвивається лісодеревна промисловість. Волинь так само поділяється на дві частини: західна Волинь є під Польщею, Східна Волинь належить до Радянської України.

ПОЛІССЯ

Полісся — це просторий низ, а до того ще й болотистий. Воно виглядає наче велике озеро, особливо весною, коли стоплюються сніги або падають дощі, а вода виступить із своїх річищ, тоді уся країна виглядає як озеро.

Полісся є більше за Галичину, займає біля 100 тисяч квадратних кілометрів. Більша частина Полісся належить до Радянської України.

Уздовж Полісся пливе річка Припять, до неї спливають багато інших річок з заходу, півдня і півночі. Припять, разом з усіма своїми

допливами, стікає у ріку Дніпро. Західне Полісся є дещо вижче і тут потворилися так звані Загороди та Заріччя. Наче острови і півострови виступає земля обмита водами. Це єдині заселенні людьми простори, сухі, покриті пісками і наносом глини.

ПІДЛЯШШЯ

Це країна менша за Полісся, заселена мішаним населенням — польським і українським. Вкрита пісками і глиною, має багато річок і озер. Великі простори займають ліси, між ними віковий Біловезький праліс.

ХОЛМЩИНА

Холмщина менша територія за Підляшшя, також має мішане населення. Ні на Підляшшю, ні на Холмщині немає повіту, де б українці творили більшість населення, хоч бувають поодиначні місцевості, в яких число українців доходить до 57 процент населення. Обі ці країни зазнали гострого переслідування особливо тепер за часів Польщі, насильно переводиться ще й досі перехід з одної національності на іншу (з української на польську).

На мішаній території Підляшшя і Холмщині живе біля 200 тисяч українського народу.

УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ В РУМУНІЇ

Українські землі дістались в окупацію Румунії після світової війни. Ще 4 серпня 1916 року союзні держави (Антанта) заключили з Росією договір, що по розбиттю Австро-Угорщи-

ни, країна на північ від Сучави (територія, заселена українцями) має належати до Росії.

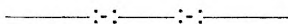
Та коли народ колишньої царської Росії перебрав владу у свої руки і самий став господарем у своїй хаті, уряди Антанти поставилися ворожо до Росії робітників і селян, і приділили Буковину, населену українським народом, до Румунії.

З того часу, тобто від Севрського договору, який підписано 10 серпня 1920 року, Антанта передала Буковину в окупацію Румунії, хоч румунські війська вже захопили Буковину раніше.

Українська частина Буковини обіймає 5,277 квадратних кілометрів, у ній живе поверх півмільйона населення. Більшість становлять українці. Живуть ще тут румуни, євреї, німці, поляки й інші.

Бесарабія попала до Румунії так само вже по світовій війні. Її захопили румунські загарбники саме в той час, коли на землі Радянського Союзу і Радянської України напали армії інтервентів в союзі з білогвардійськими загонами і руйнували країну та замучували народ.

Переважна частина Бесарабії є румунська, лише в хотинському повіті українське населення є більше числом.



ЦІНА 5 ЦЕНТІВ.